

IV.C.32.

சுருவகலாசாலை

214

மாத்ரொழுக்க விலக்தணம்.

சுருவகலாசாலை முதலிலே வாணஞ்சூர ரொ
ஞ்ச வகலில் முதலிலே மத்யாயராகிய
ம-ந-ந-புரி, C. புருஷோத்தம முதலியாரே
அவர்கள் உதவியால்
மதராஸ் டிபடி கலெக்டர் ஆபீசிலிருக்கும்
பெரும்பாக்கம்,

அய்யாக்கண்ணு முதலியார்

அவர்களால்,

இ ய ற ற ப ப ப ட டு

செனனை சுருவகலாசாலை

தமிழ்தலைமைப் புலமைநடத்தகிய

ம-ந-ந-புரி,

கோ. இராஜகோபாலிள்ளை

அவர்களால் பாவையிடப்பட்டு

மதராஸ் டிபடி கலெக்டர் ஆபீசிலிருக்கும்

பலிசெட்டி, வெங்கடபதி நாயுடு

அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்டது

PRINTED AT THE HINDU PRESS, ROYAPETTA.
1886.

Copy Right.

இதன்விலை அனா 4.

MAHAMAHOPADHYAYA

DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY

CHENNAI ANNAMALAI 170 MADRAS

Walters

Mr. Walter Leslie
Engineer-in-Chief
East Coast Railway
Walters.

Vijayapalan

சிவமாம.

திருச்சிறறம்பலம்.

மாதரொழுக்க விலக்கணம்.

----- 0 -----

மாதரொழுக்க விலக்கணம் என்பது ஸ்ரீகள் இணையிலலா மணிப்பணிகளிலும் கனப்பணிகளாக மேற்கொண்டொழுக வேண்டிய நடைகளினனவை யென்றும் அப்பணிகளிற படியு மாகபோல, நன்னடை சற்றுத தவறுஞ் சமயம்பாத்தது அதன்பின் நடப்பதும், விலக்க வேண்டியதுமாகிய நடைகளினனவை யென்றும் உணர்த்தும் நூலாம்.

1. மாதாகளுககு மூன்றுவிதக் காவலுண்டு; பெற்று வளர்த்துககாததல தாய்தரு லையர்கடமை, மணம் புரிந்தபின் காத்தல காயகா கடமை, அப்பால புத்திரர் கடமை யாம்.

2. அரசர் தமக்குரிய நாலவகை அங்கங்களைப் பாதுகாத்து விாத்தி செயவதுபோல கற்புடைய மாதாகளும் பெண்மைக்குரிய நானம், மடம், அச்சம், பரிபபு, என்னும் அங்கங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டிம்.

பெண்ணைத் தம் பதிவிர்தா நிலையைக் காப்பாற்றி, உண்டிமுதலியவற்றால் புருஷரை யுபசரித்து, நலபுகழைப்பெற்று உலகமகிழ ஒழுகுதல வேண்டும்; இவ்வகை மங்கையே

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர்

தநதை தாடாருக்கும் புருடருக்கும் பெருஞ்
செலவெனப்படுவர்.

தெய்வம், தீர்த்தம், நோன்பு, திரு
விழா, இலையாவும் தத்தம் புருஷனோ என்று
கருதி, அவா மனங்களிக்க நடந்து திரிகரண
சுத்தியாய்ப்பத்தி செலுத்தவேண்டும்;

“தெய்வநொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவள்,
பெய்யெனப் பெய்யுமழை.”

எனத்திருவள்ளுவர் கூறலுங் காண்க.

5. கன்னிகைப்பருவத்தில் மாதாபிதா
களது ஆணைக்கும் மணஞ் செய்தபின்
கொழுநன், மாமி, மாமன் இவர்களது ஆணை
க்கும், உள்ளடங்கி அவர்களிடட கட்டளையைச்
சீரமேற்கொண்டு ஒழுகுதலவேண்டும்.

6. பிராரப்தத்தால் வாய்த்தபர்த்தாபா
ண்டு முதலிய நோயால் மிகக் வருததத்தை
யடைந்தவராயினும், நற்குண நற்செய்கை
யில்லாதவராயினும், அழகில்லாதவராயினும்,
வயோதிகராயினும், கல்விவாசனே யில்லாதவ
ராயினும், வறியவராயினும்,

“குலமகடகழகுதன் கொழுநனைப்பேணுதல்”

என்றபடி அவருக்குக் கால் கழுவல, கபம, சீ,
முக்கரபுரீடமுதலியவற்றின் பெருக்கினைப் பல
காலங்கழுவல முதலியவை செயது உபசரி
த்துப் பொறுமை யுடையவளாய்ச் சிறிதும்

மனங்கோணுது, நன்கு உபசரித்தலையே மேற்
கொண்டொழுகுதல் வேண்டும்.

7. புருஷருக்கு விருப்பமில்லாத காரி
யத்தைச் செய்பவள், அவர் விரும்பியதை
செய்யாதொழிபவள், மதுபானஞ் செய்பவள்,
தன்பயனைத் தேடிக்கொளவதிலேயே கருத்
துடையவள், அந்நியரை வருத்தும் இயற்கைக்
குணமுடையவள், பொருமை யுடையவள்,
பொருளையழிப்பவள், உலோப குணமுடைய
வள், கற்பில்லாதவள் ஆகிய இவாகளுறவை
விட்டொழிக்கவேண்டும்.

8. பதிவாக்கியங்கடவாதவள், செய்நன்
றி மறவாதவள், பணிவிடைகளில் மிகுவல்ல
வள், தருமகாரியங்கட்குத் துணையாயிருப்பவ
ள், இன்மொழி கூறுபவள், ஆகிய இவர்களை
புருடனுக்குப் பெருஞ்செல்வ மெனப்படு
வர்.

9. கன்னிகையாயிருக்கும் பருவத்தில்
தம இசையாய் அடிககடி யண்டை யயல
வீட்டிற்குச் செல்லலாகாது; மணந்த பின்
னா அயலிடங்கட்குப் போகநேரிடில் மணவா
ளானது அதுமதியால் ஒரு சிறிய குழந்தையை
யாவது வழித்துணையாகக் கூடடிககொண்டு
செல்லவேண்டும்; தனிவழியே செல்லலா
காது.

10. மாதா பிதாககளிடத்திலுள்ள பாராட்டி
ம அனபைககாட்டிலும், பாததாவினிடத்திலு
அதிக அனபுடையவளாய் இந்நூதல வேண்டு
ம். மாதா பிதாககளை விட்டு நீங்கினாலும்,
புருடனைமாத்திரம் எககாலத்திலும் விட்டு
நீங்கியிருக்கலாகாது.

11. நாயகா கிருத்தவிருக்குங் காலத்
தில ஆபரணங்களை அணிந்து, அவர் கண்டு
உள்ள மகிழும்படி அலங்காரஞ் செய்துகொ
ள்ள வேண்டும்; நாயகரில்லாத காலத்திலு
அலங்கரித்துக்கொண்டு தெருவில் அன்னியர்
பார்க்கும்படி தலைக்கடையிலே நிறைவு, பல
கணிவழியாய் நோக்குதல், அயலாரோடு வீண்
வார்த்தையாடல், இவை யெல்லாம் கெடு
பாடகையின் குறிகளாகுமாதலால் அவைக
ளை ஒழிக்க முயல்வேண்டும்.

12. புருஷர் பாபத்தொழில் செய்யும
படி தன்னை யேவினால், உத்தமபபெண் அது
தாமமல்ல தவிர்கவென்று வேண்டுகொள்ள
வேண்டும்; அவர் அவ்வேண்டுகோளுக் கிசை
யாவிட்டால் யாதொருகளங்கமுமின்றி அவ
ரைணைப்படி ஒழுகுதல வேண்டும்.

13. அன்னிய புருஷரைச் சகோதரராக
வும், கொழுநனைத் தெய்வமாகவும், தன்னோ
டொத்த மாதர்களைச் சகோதரிகளாகவும்
பாவிக்கவேண்டும்.

14. அநிக வருத்தத்தோடுங் கூடி வந்
க அநிதி சமீபத்திலிருக்கும் போது உண்டி
முதலிய விஷயங்களில் அவனை நீக்கி யா
அப்பால் வேறொருவனுக்குப் படைக்கின்ற
ரகரோ அவர்கா எரிவாய் நரகத்தின்கண்
உழவ்வாசன.

15. தீபபற்றி ஏனென்படி கரத்தினாலாவ
து, வஸ்திரத்தினாலாவது வீசத்தலும், கீபத்
லக வாயினால் உட்கியவித்தலும், கையினால்
விசிறலுமாகாவாம்.

16. நாயகருடைய கோபம், சாதோஷ
ம் இவற்றின் குறிப்பால் அறிந்து நடந்து
கொள்ளவேண்டும்; ஒருபோது கணவர் கோ
பித்தால் தானுங் கோபியாமல்

“தன்னேததான் காககிற கினங்காகக
காவாககால் தனனையே கொலலுஞ் கினம்”

என்றபடி அதைப் பொறுத்து இதம்பேசித்
தணித்தல வேண்டும்; அநீதியாய்ப் புருஷர்
வைதாலும், அடித்தாலும், அதனைப் பொறுக்
துககொண்டு எதிரமொழி பகராமல், அடக்கி
ய் நுத்தல வேண்டும்; “பெண்டிக் கழகெந்நா
பேசாதிருத்தல்” என்னும் நறுந்தொகையாலு
முணாக.

17. ஜபம், தபம், கங்காயாத்தினா,
நோன்பு, முதலியவற்றை அனுஷ்டிப்பதினா
லுண்டாகும் புண்ணியத்தினும் தலைவருக்கு

ப்புரியும் பக்தியொன்றினாலுளதாகும் புண்ணியமே அதிகமென்று மேலோர் கூறியிருக்கின்றனர்.

18. புருடருக்கு அன்னமிடும்போது தாயைப்போலவும், சயனிக்கும்போது பிரிய நாயகியைப்போலவும், ஆலோசனை செய்யும் போது அமைச்சனைப்போலவும், பணிவிடை செய்யும்போது ஊழியக்காரிபோலவும் இருத்தல் வேண்டும்.

19. பெண்கள், தங்கள் தாய்தந்தையர்கள் ஆண்டவனுடைய குணங்களையும், பாவ புண்ணியத்தின் கூறுபாடுகளையும், ஏழைகளுக்குப் புரியும் உபசாரங்களையும், கொழுநனிடத்து நடந்து கொள்ளவேண்டிய மார்க்கங்களையும், பெரியோர்கட்குத் தொண்டுசெய்யும் விதங்களையும் நன்கு கற்பிக்குங்காலையில், அதிகக் கருத்தோடு கேட்டு நெஞ்சில் பதியவைக்க வேண்டும்.

20. தன் மனையின்கண் வந்த அதிதிகளின் கோத்திரம், ஊர், பெயர், தொழில்முதலியவைகளை வினாவலாகாது; அப்படி வினவி அந்நமிட்டால் அவ் வந்நமிடுவதாலுண்டாம் பயன் பெறுவதில்லை.

21. சோறு, கறிவகை முதலிய உண்டுகளைப் பரிமாறும்போது, கையினால் தீண்

டாமல் கரண்டிமுதலிய கருவியால் பரிமாறல் வேண்டும்; அப்படிப் பரிமாறும்போது, கணவருக்கும் மற்றோருக்கும் யாதொரு வஞ்சனையுமின்றிச் சமமாய்ப் படைத்தல் வேண்டும்.

22. சமையல் செய்யும் இடங்களில் மூக்குநீர் சிந்துதலும், அபானவாயு விடுதலும், வெற்றிலைப் பாக்கு மெல்லுதலும், கொட்டாவி விடுதலும், மயிர் சிக்கறத்தலுமாகாவாம்.

23. குலப்பெண்கள் நடக்கும்போது பூங்கொடி ஒடிந்து விழுவதுபோல், ஓய்யாமாய் நடக்காமலும், அன்னநடையைப்போல பூமியைப் பார்த்தவண்ணமாய் நடக்கவேண்டுமே அல்லது, கைவீசி விசையாய் நடக்கலாகாது.

24. புகுந்த வீட்டில் தனக்கு நேரிட்டிருக்கும் கஷ்ட நிஷ்ரோங்களைப் பிறந்தவீட்டிற்குத்தெரிவிக்கலாகாது; தனதலைவருக்குத் துன்பம் நேரிடின் அது தனக்கும் நேர்ந்ததாக அதற்குடன் படவேண்டும்.

25. பெரியோர்கள் தங்கள் வீட்டிற்குவந்தகாலத்து, அவர்களை அன்போடு ஆசனத்திருத்தி, அவர்களுடன் முகமலர்ச்சியாய் இனியரூரலோடு மிருதுவாகப் பேசவேண்டும். இடிஇடித்தாற்போல் உரத்துப்பேசலாகாது.

26. வீட்டிலுள்ள உடைமைகளில்கருத்துள்ளவளாயும், கணவருக்குவேண்டியபணி விடைகளில் சிரத்தையுள்ளவளாயும், உத்தம ஸ்திரீகளிடத்தில் நேசமுள்ளவளாயும், நல்லோராகளிடத்தில் விசுவாச முள்ளவளாயும், எழைகளிடத்தில் கருணை யுள்ளவளாயுமிருந்தல் வேண்டும்.

27. தன்குலத்தை உயர்ந்தநிலைமைக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்னும் எண்ணமிருப்பின் தன்னைப்பார்க்கினும் சிறந்தவராயுள்ளவரோடு சம்பந்தஞ் செய்து வரவேண்டும்.

28. எவ்விடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாலும், புருடன், மாமன், மாமி முதலிய பெரியோர்களைக் கண்டால் உடனே எழுந்திருந்தலவேண்டும்.

29. புருஷர் சம்பாதித்தாலும், சம்பாதிக்காவிட்டாலும், கொடுத்தாலும், கொடாவிட்டாலும், அவரை அசட்டைசெய்யலாகாது. நாயகர் வெளியே போயிருந்து வீட்டிற்கு வரும்போது முகமலர்ச்சியோடு கால் கழுவரீர்கொடுத்துபசரிக்க வேண்டும்.

30. கணவரது பொருள் வரவிற்கேற்றபடி அளவறிந்து செலவழித்தல்வேண்டும் வீட்டுப்பண்டங்களை விற்பனையும் தாய்வீட்டிற்கு

குக்கொடுததனுப்புதலும் உத்தமிக் கடாதன வாம்.

31. பெண்கள் இளமைப்பருவத்தில் வறுமையால் அயலார் வீட்டுப்பணிவிடைகளைச் செய்யும் போதும், விளையாடுங்காலத்தில விளையாடும் போதும் இருமுதுகு ரவாகஞ்ச குக் குறைவுவாராதபடி நடந்துகொள்ளவேண்டும்.

32. கணவர், அன்னியபுருடரிடத்திலாவது, ஸ்திரீகளிடத்திலாவது பிறர் கேளாதபடி மெல்லவார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தால அதையென்னவென்று விசாரித்தலும், காது கொடுத்துக் கேட்டலும், அடிக்கடி அப்பக கஞ்செல்லுதலும், கணவனாகுப்பிட லுமாகாவாம்.

33. புருஷர் வெளியிலெழுந்துபோகத் தொடங்கும்போது அவரைப்பின்னேநின்று அழைத்தலும், எவ்விடம் போகிறீர் என்று கேட்டலு மாகாவாம்.

34. கணவருடைய உடம்பின் பாதுகாப்பிற்கும், தருமகாரியத்திற்கும், நித்திய கருமத்திற்கும், வேண்டியவைகளை மனையேசெய்ய வேண்டும்.

35. தன்னினும் ஏழையாயிருப்பவர்களுக்குத் தன்னாலியன்ற உபகாரஞ்செய்தல்வேண்டும், தன்னைக்காட்டிலும் பாக்கியவகிகளைக் கண்டுபெருமூச்சுவிடலாகாது.

36. கொழுநர் வறியவராயிருப்பின் அது நாம்முன்செய்ததவப்பயனெனக்கருதவேண்டுமேயல்லது, அவரைந்நேரமும்மனம் புண்ணுகும்படி வருத்தப்படுத்தலாகாது; தன்னின்வறியவர்களைக் கண்டு தன் நிலையைப்பற்றித்தான் திருப்தியடைதல் வேண்டும்.

37. கணவர்துபாந முதலியதுர்கிர்த்தயம்செய்கின்றவராயின், தன்னாலியன்றவளவு இதம் பேசி நல்லவழியில்கொண்டு வர முயலவேண்டும், அவரதுகுற்றங்களைப்பிறருக்கு எடுத்துரைக்க லாகாது. “ னற்றும் பெண்டிர் கூற்றெனத்தரும்” என்று ஓளவையார் கூறலுமுணர்க.

38. அயலார் தரித்திருக்கும்ஆபரணங்களைப்போலவே, தனக்குக்கடன்பட்டாவது செய்துதரும்படிகொழுநரைத்துன்புறுத்தலாகாது; அப்படிச்செய்தும் தராவின் அவரை அவமதிக்க லாகாது; “ மங்கலமென்ப மனைமாட்சி மற்றதன் நன்கலனன் மக்கட்பேறு” என்ற திருக்குறளின்படி, உத்தம குலத்துப் பெண்ணுக்கு நல்லபுதல்வரைப்பெறுதலே போதுமானநல்ல வாபரணமாம்.

39. நாயகருக்குப் பரஸ்திரீயின் சகவாசமாயிருக்கிறதென்று அவரை உபசரிக்காமலும், அவரோடுஇயாடாமலும், இருத்தலாகாது. நானுக்கு நாள் அவர் மனமிரங்கும்

படி முகமலர்ச்சிகாட்டி. இன்சொற்களால தன்வயப்படுத்தல் வேண்டும்.

40. குருடர், செவிடர், விருத்தர் நோயாளர், நாதனற்றவர், நொண்டிகள், ஊமைகள், முதலாயினார், இல்லையென்று வந்தால் இல்லை என்று சொல்லாமலும் கரோமாய் அவர்களைக் கோபியாமலும், தன்னுலியின்ற மட்டும் பிசைசு கொடுத்து முகமலர்ச்சியோடு அவர்களை அனுப்பவேண்டும்.

41. தன்பிள்ளையிடத்தில் பாராட்டும் விசுவாசத்தைக்காட்டிலும், சக்களத்திபிள்ளைகள், மைத்துனன் பிள்ளைகளாகிய இவர்கள் மேல் மனப்பூர்த்தியாய் அதிக விசுவாசமுடையவளாயிருத்தல் வேண்டும்.

42. அந்நியரிடத்தில் பெற்ற தானத்தைக் கெட்டவழியில் செலவழித்தலும், சறபாத்திரத்தில் மூன்றிலொருபாகமாவது சிலவழிக்காது பொருளிருப்புச் செய்து வைத்துக் கொண்டிருத்தலுமாகாவாம்.

43. மாமன், மாமிமுதலானவர்கள் பேரினிருக்குங் கோபத்தால் பிறரைச்சார்த்தி அடிப்பதும் வைவதுமாகாவாம், “கொண்டவன் பலமிருந்தாற் குப்பையேறிச் சண்டை செய்யலாம்” என்றபடி புருஷருடைய தயை நமக்குப் பூணமா யிருக்கிறதென்று வீட்டிலுள்ளவர்களையும் மற்றவர்களையும் எந்நேரமும் அச்சமுறுத்திவாதுக்கழைக்கலாகாது.

மகாமகோபாத்ராய, டாக்டர்

உ. வே. சர்மிதாதையர் நூல் திலையம்

44. கணவர் புசிப்புக்கெதிர்பார்த்திருந்
து, வந்த பிறகு அவர்நாவிற்கின்பமாகிய நல்
லுணவுகளா லுண்பித்து, அருகே இருந்து
பரிமாற வேண்டும்; அவர்புசித்தபின் அப்பரி
கலசேஷத்தை அமிர்தம்போலப் புசிக்கவே
ண்டும்.

45. கருப்பிணி, விருத்தர்கள், பாலகர்,
மாமன், மாமிமுதலிய இவர்கட்குச் சுததமா
கிய உணவுகளை முன்னுண பித்துப்பின்பு தா
ம்புசிக்கவேண்டும்.

46. உதயகாலத்தில் கணவருக்கு நித
திரைபங்கம் வாராமல் சர்வஜாக்கிரதையாய்
முன்னெழுந்து கடவுளை வணங்கித் தந்தசுத்
திச்செய்து நெற்றியில் திலகம்அணிந்து கண
வரைத் தன் முகம்பார்க்கும்படி செய்யவேண்
டும்; பிறகு மாமன், மாமி, முதலானவர்களை
வந்தித்துவீட்டின் பணிவிடைகள் யாவுந்தவ
ராமல் புரியவேண்டும்.

47. புருஷர் சயனிக்குமிடத்தை நன்றா
யசுசுத்தஞ்செய்து அவருக்குப் புரியவேண்டி
யபணிவிடைகள் யாவும் முடித்து அவர்உறங்
கின்பின் தான்உறங்கவேண்டும்.

48. தாய்விடு அருகிலிருக்கிறதென்று
அடிக்கடி அவ்விடத்தில் செல்லுதலும், தாய்
வீட்டார் அதிக சம்பத்திலிருக்கிறார்களென்று

புருடனை அசட்டைபண்ணுதலு மாகாவாட,
தாடவீடோடிய பெண்ணும் பேயோடாடிய கூத்துஞ
மம”

49. “ தற்காத்துத்தற் கொண்டாற்பேணித
கைசான்ற சொற்காத்தச் சோர்விலாள் பெண் ”
என்ற திருக்குறளின்படி முன்புதன்னைக் கற்
பினின்றுங் காப்பாற்றி, பின்பு தன்னை மண
ந்துகொண்ட நாயகனை யுண்டி முதலியவற
ளுற்காப்பாற்றி, தமமிருவரிடத்தும நனமை
மிகுந்த புகழை நீங்காமற்காத்து, நல்லொழு
ககத்தில் மறதியிலலாதவளே பெண்ணென்று
உரைத்திருப்பதைக் காண்க. 7

50. நற்குணநற்செய்கையில்லாதவரோ
டுசினேகித்தல் அவர்களுககு நேரிடும சங்கடங்
களயாவும் அவர்களோடு சினேகித்தவருக்கும
வந்து சம்பவித்து ஓர்வேளை பிராணனையும் இ
ழக்குமபடி செய்யும் “ ஆய்ந்தாய்ந்து கொள்ளாதா
ன் கேண்மை கடைமுறை தானசாந்துயர்ந்தரும” என
பதமது.

51. விசேஷ பூஷணங்கள் அணிநகிருந்த
போதிலும், நெற்றியில திலகமும், மெய்யில மஞ
சளும் அணியாமலிருக்கலாகாது.

52. மனைவியுங் கணவனும மனமொதுதுத
தருமஞ்செய்ய வேண்டும். புருஷனை கடவுளு

டைய மதிமைகளைப்பற்றி யெடுத்துரைக்கும்படி வேண்டுக கொள்ள வேண்டும் ; சகலவிதஆபரணங்களைத் துறக்கும்படி இடர் நோந்தாலும் மாங்கலயத்தை மாதிரிந்துறக்கலாகாது.

53. ஒருநாள் ஒருவருக்கு அன்பாய்ப்படைத்த அன்னத்தை அடிககடி யேசிகாட்டுவதும், பலபேரிருக்கையில் அவாகட்குக் கொடாமல் நலவுணவுகளைத்தானொருத்தியே புசிப்பது மாகாவரம், “ விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவாமருந்தெனினுமவேண்டற பாரறன்று ” என்று கூறினாரீமலோர.

54. விருந்தினரை தூரத்திலே கண்டவிடத்து முகமலாசரி காட்டலும், சமீபத்து வந்தவிடத்து இனரொற சொல்லுதலும், உண்ணஉடன பட்டபோது உபசாரஞ் செயதலும் அவசியமாம் “மேர்ப்பக தழையு மனிசம் முகநீரிந்து, நோக்கக்கு னறயும் விருந்து ” என்பதுமது

55. நடக்கும்போதும், நிற்கும்போதும் உண்ணும்போதும், மறறைவழிகளாலும் பிறவுயிரகளுக்குத் துன்பங்கள் மறப்பினாலாவது வாராமல் முன்னரே அறிந்து காக்கவேண்டும்.

56. தனனாயகனுக்குக் காலதேச வாத்த மானத்தினால் ஆபத்து நேரிட்டால், தன்னுடைய ஆபரணம், ஆடை முதலியவைகளை விற்றாவது

அவ்வாபத்தை யொழிக்க முயல வேண்டும்.

57. புருடனுக்குத் தன் மாதா பிதாக்களி டத்தில் கோபம் பிறப்பின் அதையின் சொற்க ளால் தணித்தல் வேண்டும். அப்படி நடப்பவளு டைய மாட்சிமை யாவராலும் புகழப்படும்.

58. கணவனுக்குப் புரியும் உபசாரத்தை பபோலவே, மாமன் மாமிகளுக்குஞ் செயதலவே ண்டும். அவர்கள் ஒருபோது கடுஞ் சொல சொல லினும், அதைக் கொழுநனிடத்துஒன்றையிரண டாகப் புனைத்துக் கணவனுக்குக் கோபம் பிறா கும்படி செய்யலாகாது. அவர்களை இருமுது குர வாகளாகப் பாவித்துக் குடும்ப பாரத்தைத்தா னே ஏற்றுக் கொண்டு, பணிவிடைகளில் குறை வின்றி நிறைவேற்ற வேண்டும். “வல்லடி வழக் கைச் சொல்லடி மாமி” என்று மாமி முதலியோ ரை வாதுக் கிழக்கலாகாது.

59. தன் பணிவிடைக்காரி தனக்கு மன னுகளிப் படையுமபடி நடந்த போதிலும் அவள விஷயத்தில் கண்ணோக்கமுடைய வளாயிருத்தல வேண்டும்.

60. அழுக்கடைந்த ஆடையைத்தோயத்து டிககாமலும், வீட்டைச் சுத்தப் படுத்தாமலும், சமைப்பதற்கு முன் ஸ்நானம் செய்யாமலும், புசி ப்பதற்குமுன் முகம், கரம், கால்களைக் கழுவாம

லு மிருக்க லாகாது. “ நன்றிக்கு வித்தாகு நல்லொழுக்கம், தீயொழுக்க மென்று மிமம்பைதரும்” எனபது தவறன்றே.

61. மாமன், மாமி, மைத்துனா முதலாயினோ பசியினால் வருந்த தன்வயிற்றைப் பெரிதாகப்பாவித்துச் செவ்வையாய் வயிறு நிரம்பவுண்டுகளிக்கும். லோபிகள் வறுமையால் பலவித ததுன்பங்கட்காளாகி ஊரொங்குந் திரிந்து இரந்து உழன்றுமறுமையில் நரகமெய்துவார்கள்.

62. பாத்திர மறிந்துபிச்சையிடு என்றபடி குற்ற மற்ற நல்ல வித்தா யிருந்த போதிலும், உவா ரிலத்தின் கண் விதைத்தால் அது எப்படிப் பயிராகமாட்டாதோ அதுபோல் குற்றம் பொருந்திய அசத் பாத்திரமா யுள்ளோர்க்குக் கொடுத்த தானமும் பலத்தினைக் கொடுக்க மாட்டாது.

63. புருடன் அடித்தால் தானும் அடிக்கமுயலுதலும், வைதால் தானும் வைதலுமாகாவாம். அவவாறு ஒழுகுபவள் பலவிதத்துன்பங்கட்காளாகி வருந்திக் கொண்டிருப்பாள்.

64. பொண்ணைப்புடமிடநதோறும் பொன் பிரகாசிப்பதுபோல் இலலறத்தில் பயிற்சி மேவிடுந்தோறும் நன்னடக்கைகளில் சற்றுந்தவறின்றி அருந்ததி இவளே என்று யாவரும் கொண்டாடும்படி நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
வே. சாமிநாதையர் தூல் நிலையம்

65. தன்னோடொத்தமாதர்க னோடுமந விவாமும்போது ஒருகால்அவர்கள் நன்னெறி யினின்று சற்றேதவறுஞ்சமயத்து அப்போ தைக்கப்போதே கண்டித்து நலலறிவு சுடா கொளுத்தி, திருப்பவேண்டும. “நகுதற் பொருட் னறு நட்டன் மிகுதிக்கண் மேற்சென்றிடிததற் பொரு ட்டு” என்பதும் விதியாயிற்றே.

66. அந்நியர்கட்கு எச்சி லுணவுகளை, படைக்க லாகாது, உயிர்க்கொலை செய்யலாகாது, லாகிரி வஸ்துக்களை தின்னலாகாது, கூதது பார்க்க போகலாகாது, சூதாடலாகாது, அந்நியர்க ளிருக்கத்தில் போய் உறங்கலாகாது, கணவனைப்போரி ட்டழைக்கலாகாது.

67. வாழ்க்கைக்கு வேண்டியபொருள் களை யறிந்து காப்பாற்றிவைத்தலும், உண்டிசமைத்த லில் வல்லமையும், உபகாரஞ்செய்தலும், வருவாய்க்குத்தக்கபடி செலவழித்தலும் பெண்களுக்கு அவசியமிருக்கவேண்டும.

68. பரபுருஷர்களுடைய இளமை அழகு, செல்வமுதலியவற்றுள் மனமயங்கி அவாக ளிடத்து இச்சைசெல்லும்படி இடந்தர லாகா து.

69. நற்குண நற்செய்கையிற் சிறந்தும், உலகம் பழிப்பதற்கிடங்கொடாமலும், சத்தியவிர தங்கொடாமலும், நாயகனே கடவுளென்று, தன

முந்தானையே தனக்குக்காவலாகவுங் கொணடி-
ருக்கும் பதிவிரதையால புருடனுக்கு நேரிடும்
விபரதமநீங்கி அழியாச செலவமுமுண்டாகும்.

70. கோடைகாலம், மழைக்காலம் இரப-
டிப்பட்ட காலங்களில் இலவாழ்க்கைக்கு வே-
ண்டியவைகளைச் சமயமறிந்து சேகரித்துக் காப-
பாற்றல வேண்டும். காரெலியும் ஆகாரத்தை
உததேசித்துச் சோத்துக் கொள்ள வேண்டிய
காலங்களில் தானியமுதலிய வற்றை வயலிடத்-
துள்ள வளைகளிற் சேர்த்துக் கொள்ளுவதை
நாமபாரபதே போதுமான சாட்சியாயிருக்கிறது.

71. அந்நியருடையபொருளைக் களவிலா-
கிலும் திருடநினைக்கலாகாது. அப்படிக்களவினா-
லசேரும் செலவம் அப்போதுமாத்திரம் வள-
ர்வதுபோலக்காட்டி உள்ளபொருளோடு யானே
யுண்டவிளங்கனிபோல் இதுவும் அழியும். மே-
லும் இப்படிப்பட்டவர் இம்மையில் அரசனாலு-
ம் மறரோராலும் தண்டனை, அவமானம், முத-
லியவை அடைவதோடு மறுமையில் நரகத்தி-
லும் தள்ளப்படுவா. “ளவினாலாகிய வாக்கமள விற்-
ந்தாவது பேரலக்கெடும்” என்பதுமது.

72. மாமன், மாமி முதலியபந்துக்களையு-
ம், மற்றுமுள்ள பெரியோர்களையும் பூசித்து
மரியாதை, பணிவிடைகளில் குன்றாமல் நடந்-
துகொள்ளவேண்டும்; “பெரியாரைப் பேணுதொழு-
கிற் பெரியாரால் பேராவிரும்பைதரும்” என்பதுமது.

73. வீட்டிலுள்ள உடைமைகளைக் கொழுநனது அதுமதியின்றி பிறருக்குக்கொடுத்தலும் கொதுவைவைத்தலும் அல்லது பொருளை வட்டிக்குக் கொடுத்தலுமாகாவாம்.

74. தன் பிள்ளைக்குமாத்திரம் எல்லாவிதநன்மையும் பாக்கியமும் தேடிவைத்து, சக்களத்திப்பிள்ளைகளை கஞ்சிக்கலையும்படிக்கோவணுண்டிகளாக்கி விடுதல் கூடாது.

75. மிக்க செல்வவந்தனாகிய ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டால அச்செலவம் நல்வினைவசத்தால வருதல் கூததாடல செய்கின்ற அவையினிடத்து சேரும், ஜனக்கூட்டத்தை ஒககும், அதுகலைந்தபோது அச்செலவம் நீங்குதல், அக்கூட்டம் கலைந்துபோதலை ஒக்கும். ஆகையால நிலையற்ற செல்வம் வந்தபோது களியாமலும், வறுமைவந்தபோது துக்கிக்காமலும் இரண்டினிடத்தும் இசைந்து அனுபவித்தலவேண்டும்

76. “உலகத்தோடொத்துவாழ்” என்ற முதுமறையின்படி எப்போதும் உலகத்தாராநடக்கும் மார்க்கங்களில் தானும், தன் கொழுநனும் வழுவின்றி நடந்து கொள்ள வேண்டும்.

77. அந்நியர் தனக்குக்கெடுதி செய்யிவ்ந்தானும் அங்ஙனஞ்செய்ய சமயம்பார்த்திரா

மல் உடனே மறத்தல்வேண்டும். ஆனால் நன்றி செய்தால் அதை எப்போதும் மறக்கலாகாது. “நன்றிமறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல தன்றேமறப்பது நன்று” என்றது மிக்கருத்தே.

78. தாகமெடுத்தவனுக்குத் தண்ணீரும், பசியால் பீடிக்கப்பட்டவனுக்கு அந்நமும், இருக்க இடமில்லாமல் அலைபவனுக்கு மனையையும், இரப்பவனுக்குப் பொருளையும் தானஞ்செய்யவேண்டும்.

79. அந்நியர்களுடைய பொருளை வஞ்சனையால் வாங்கிக்கொண்டு பின்னர் அவர்களைத் துயரக்கூடலில் முழுகும்படிசெய்தல், அந்நியர்களைப்பழித்தல், அநாசாரத்தை யதுஷ்டித்தல், துவேஷங் கொள்ளுதல், வீணைசெய்தல் கொள்ளுதல் ஆகிய இவைமுதலிய யாவும் குற்றங்களாம்.

80. புருடன் அடித்தால் பத்திரகாளியைப் போல தெருவில் வந்து ஒலமிட்டுப் புருடனை அவமானப்படுத்துபவன் இம்மையிலேயுந் கொடிய வேதனைகளை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பான்.

81. அந்நியரைக்காணா விடத்து அவர்கள் குற்றங்களைப் பலரறியக்கூறுதலும், கண்டவிடத்து அடங்குதலும், ஒருவா மொழிந்த பழிவார்த்தை

களை மற்றொருவருக்குக் கூறிக்கலகஞ் செய்தலு
மாகாவாம “ புறங்கூறிப் பொய்த்தவீர் வாழ்தலிற
சாதல் அறங்கூறமாக்கந்தும் ” என்பது விதியாயி
றமே.

82. பிரமசாரிக்கும்,வானப்பிரஸ்தனுக்கு
ம,சங்கியாசிக்கும், பசி,நோய்,குளிர்முதலியவை
களால் நேரிடும்துன்பங்கட்கு இடைபூறுவாரா
மலஉண்டி,மருந்து,முதலியவைகளைக்கொடுத்து
தானும் தன் கொழுநனும் அவர்களுக்குத்துணை
யாய்நின்று காப்பாற்றவேண்டும்.

83. தேவாலயம் நித்தியோற்சவத்தினாலு
ம், இராத்திரி பூரணசந்திராலும், பிரகாசிப்பது
போல் ஒருகுடும்பம் நற்குண நற்செய்கையுள்ள
பெண்ணினால் பிரகாசிக்கும்.

84. தன்னாயகன் கரத்தால்எப்பொருளைக்
கொடுப்பினுங்குறைவென்றெண்ணுமல்நிறைவா
யக்கொள்ளவேண்டும். நாயகன் ஒருவருக் கொன்
றளித்தாலதானும் அதற்கு அதுகூலமாக இருக்க
வேண்டும்.தன்வசத்திலஒப்புவித்தபொருளைஉயி
ரா போற் காத்து, கேட்டபோது தடையின்றி உத
வவேண்டும்.

85. எவராயினும் தன்னைமட்டு மரியா
தையின்றி வைதாலும், அதனைப்பொரு பொரு
ளாக மதியாமல மௌனமாயிருத்தல்வேண்டுமே
யல்லது எதிரிட்டுச்சண்டை செய்யலாகாது. “அ

ழ்வாராததாக்கு நிலம் போலத்தம்மை இகழ்வார்ப்
பொறுத்தறலை” என்று தெய்வப்புலமை நாயனரு
வகூறியுள்ளனா.

86. மனைவியால் கணவன் களிப்பினையடை
ந்தவனாயும், மனைவியுங் கணவனால் களிப்பினை
அடைந்தவளாயுமஎக்குடும்பத்திலிருப்பாரோ அக
குடும்பத்துக்குக் குறைவிலலாமங்கள் முண்டா
கும்.

87. வாசற்படி, உரல், உலக்கை, முறம்
அமமி முதலிய இடங்களில் உட்காரலாகாது. மல
ம, மூத்திரம், மயிர், சாம்பல, உமி, கரி, எலும்பு
மணடையோடு இவற்றினை மிதிக்கலாகாது.

88. மாதர்கள் புருடரிடத்து மாத்திரம்
அன்புடையவர்களாய அவரோடமக்குப்பிரதானம
னறி அவரை யீன்றெடுத்தவர்கள் நமக்குவேண்
டுவதில்லையென்று நிராகரிக்கலாகாது. “கலபபண
தைபபார்க்கிலும் ஒருகிழப்பிணமிருப்பதுமேல்”
என்னும் பழமொழியுமது.

89. தன் வீட்டிலுள்ள, நாத்தன்மார, ஓர
கத்தி, டாமியார முதலாயினர் “ஆனைக்கும அடிச
றுக்கும” என்னும் பழமொழிக் கிணங்க குடித்த
பாபாகுகில். அற்பகுற்றமசெய்யும்படி டேரிட்டா
லும், அலலது அடாததை ஒருக்கால் செய்தாலும்
அதைபபெரிதாய் எண்ணி குண்டுணிகளைப்போ
ல் கோள்மூட்டி குட்டிக்கலைஞ செய்யலாசாது.

90. , சுபாசுபங்களில் யசர்யாளுக்கு எந்தெந்த மரியாதைகள்வழுவின் றி நடத்தல்வேண்டுமோ அவைகளைத் தன்னாலியன் தளவுமனமொத்தது செய்யவேண்டும்.

91. ஆசாரியனுடைய கடாசுத மின் றி சிஷ்யனுக்கு எப்படி ஞானம் உதயமாகமாட்டா தோ அதுபோல் இவ்வாழ்க்கையில் அதுபவமுதி றசியிற்றோந்த, மாமியா இடித்துக்கூறும்புத்தி மதிகளைக் கவனியாத மருகியர்களுக்கும இலவாழுகை யினியல்பு விளங்காது. “பொன்னான மரும ஈனாயினும் மண்ணாலோ மாமி வேண்டும்” என பது வலகவழக்கலலவா.

92. தன்னினத்தாரில இவன ஏழையென று அவனை நீக்க நினைத்தாலும், இவன் தனவாளெ ன று அவனை அதுசரித்தலுமகூடாது. யாவரையு ம சமமாயப்பாவித்து இலலறம நடத்தவேண்டும்.

93. மாமன், மாமி முதலியோராநாற்பதுசெ ன்றாலநாய்க்குண மளன்பதுபோல், துண துணவெ ன று பேசி நிஷ்டை வார்த்தைகளால் வைதாலும், தண்டித்தாலும் அவைகளைக் கவனியாமல் இவ னே திருமுகமென்று கொண்டாடிம்படி பெயரெ டுகவேண்டும்.

94. கணவன், மாமி, மாமன், முதலாயினோ லாபொருளை வாழ்மலாந்துகேட்கு முன்னரே தா

ய் பரிந்துட்டும் தன்மைபோல் குறிப்பாலுண
ந்து அதைமுன்னுதாய் நடத்திவைக்கவேண்டும்.

95. தாய் தந்தையர்கள் வழியைச்சோந்த
உறவினா வந்தவுடன்மரியாதைகள் புரிந்துஅறு
சுவையுண்டியளித்து, நல்லவஸ்திராபரணங்கள்
கொடுத்த துபசரித்தலும், மாமன், மாமியைச்சா
ந்தவாகளாயிருப்பின் அவர்களை ஏரெடுத்ததுநோ
க்காமலிருத்தலும் ஆகாவாம். இருபகூத்திலும்
தன்னாலியன்றமட்டும் தக்கமரியாதைகள்செய்து
முக்கமலாசசியாய் அனுப்பவேண்டும்.

96. மாமன், மாமி, ஓரகத்தி, மைத்துனாரு
தலியோரா இட்டகட்டளையை மீறி இவாகள்யரா?
நமக்கும் அவர்களுக்கும் என்னசம்பந்தம்? என்
று அசட்டைசெய்யலாகாது. இவாகளே தனக்கு
பபெருந்துணை யென்றுநம்பவேண்டும்

97. தூரஸ்திரிவிலக்காயுள்ள மூன்றுநா
ட்களிலும் எந்தபதார்த்தங்களையுந்திண்டாம
ல் நான்காநாள்வ்நானஞ்செய்து, தன்னாயகன
முகத்திலேயேவிழித்தல்வேண்டும்; அவரிலலை
யாயின்தலைவனை மனத்தில் உன்னி, சூரியனை
நமஸ்கரிக்கவேண்டும்.

98. புருடன்தேகவியோகம்ஆகுங்காலை
யிலஅவன்மனங்கலங்கும்படிமேலேவிழ்ந்துஅ
ழலாகாது. அவன் மனம் ஆண்டவனிடத்தில்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் துல் திலையம்
அடையாறு, சென்னை 20.

கற்புடையவர்களது பிரபாவவிரலாறு

மத்திததேசாதிபதியென்னும் அசுவபதிம
ஹாராஜன் மன்னவியாபிதேவியுடன் குழுவா
முநாளில் கலை சாம்பிரதாசியும் சமபூரணமா ரி
நுந்தும் புத்திரப பேரில்லாக் கொடுமைமயாஸ் வரு
த்த முற்றிருக்கையில், திரிலோக வாசிபாதிமகா
ரதமுனிவரைத் திரிக்கடி பெற்று அனாபாஸ்
தங்களை குறைகளை முறையிட்டு, அங்கு தேவியாக்
கடாசுத்தால் இன்னம் சிலகாலத்திற்குள் ஒரு
குழந்தை பிறக்கு மென்று சொல்லிப்போயினர்
அவ்வண்ணமே சிலகாலம் கழிந்து பார்வதியார்
அறுக்கிரகத்தால் நல்ல சபமுகூர்த்தத்திடு, தே
ஜோ மயமாகிய வொருமகனைப் பெற்று, சாஸித்தி
ரியென்று நாமகரணஞ் செய்து வளர்த்து மல
கைபடாருவம் வந்தகாலத்து, நனைக்கருத்தருந்த
நாயகன் வேண்டிமே எங்கு வரவ்யங்கென்று த
ம்மை தாயிருவரும் ஏங்கிநிக்குக்கையில் ஒருநாள்
முன்போலவே நாரதமுனிவரவரலும், அவரை
எதிரொண்டு, சங்காசனத்திலிருந்தி, மனங்கு
ழைத்து, அம்முகூர்திரகாப்பாதுத்தி, தேவர்கட்
பளிப்படி உதித்த சாஸித்திக்குத் தருந்த கொ
ழுநன்வேண்டிமே பென்று சஞ்சலப்படுகின்றோ

மென்று கூற, அதற்கு மாழமுனிவா அவ
 ரவர்கள் மனையின் மன்னம் எனவும் நடக்கு
 மானீகன் ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாமு சாவஜீ
 வதயாபரமூர்த்தி சாவித்திரியினது மனத்தில
 குறித்திருந்த தலைவனையே தலைவனாக விதித்
 திருக்கின்றா அவனாகவே பாணிககிரமணஞ்
 செய்து கொடுப்பது உத்தமமென்று நவிலககே
 டமி, இராஜன் குமாரச்சியினது முகத்தை நோக
 கி அம்மா! உன் மனத்தில குறித்திருக்கும் ரா
 யகளைச் செல்லென்று கேட்க, புருவம்முகையா
 தரினால சற்று நேரந்தாமதித்து ஐயா! நான் சி
 ற்பெண்ணுதிய தாலத்தில் பூங்காவனத்தில் என
 சேடியாகளோடு விளையாடிக்கொண்டிருந்தபோ
 து, சான்று தேசாதிபதி குமாரசன் சத்தியவான்
 அவ்வழியாய்க் குதிரையிழை மேல் போகக்கண்டு,
 அன்றே நெஞ்சில அவரை வரித்தேனென்று
 மொழிய, இதை நாரதரிடத்து விண்ணப்பஞ்
 செய்து சுவாமி! அந்தச்சான்று தேசாதிபதியினை
 புத்திரசிகாமணியாகிய சத்தியவானுடைய குண
 தியைகளை தனயசெய்ய வேண்டுமென்று பு
 ணிவர்க்கேட்டனர். யகளைப் பூநாரதமுனிவா
 மொழியின்றா அதை இறைவன் அழகில் சிறந்த
 வன். ஆண்மையிலுயர்க்கவன். ஆதினம் இன்ன
 ம ஒருவருடத்தில் தேவனென மாவன். இவன்
 தாய்தலைத யருவருக்குவன னிலைமல் தகுகரி
 ராத சபதனைச் சத்தமுய்க்கிடத்தில் இப்புவிக்
 விட்டே அதனைப் பதனைக் கட்டிவைப்பதென்று வாச

ஞ்செய்கின்றார் களேன்றுகூறி தமமிருபிடம
 போய் சேர்ந்தனா. இதைக்கேட்ட மாதா பிதா
 கள் மிகுதியும் வருத்தமுற்று தமசெலவக்குமா
 ரத்தியை நோக்கி, நாரதமுனிவா நவின்றதைக்
 கேட்டனையன்றோ? அவர்கள் புத்திரனை மணக்க
 விருமபுவது தகுதியன்று. வேறுபுருடனை விரும
 புவையென்று கூற, சாவித்திரி அவர்கள் வருத
 தமுற்று வனத்திலிருந்தாலும், இன்னம் வர
 வேண்டிய தீயவை நேரிட்டாலும், அந்தச் சத்தி
 யவானே நாயகன் நானே அவருக்குப் பத்தினி
 யென்வினையின் வண்ணம் நடக்குமே யன்றி வே
 றாடவாது. ஆகையால் நீங்கள் ஒன்றுக்குஞ் சிந்
 திக்காமல என்னை சத்தியவானுக்கே விவாஹஞ்
 செய்துகொடுத்து விடுகுகளென்று சொல்லின்
 ள் அப்படியே மத்திரதேசாதிபதிவனத்திலிருக்கும
 சத்தியவான் தந்தை தாயர்களைச் சென்றுபோக்கி
 ன் டெண் உம்புடைய குமாரனை விவாஹஞ்செய்து
 கொள்ளக்கருதினான் என்றுகூற, சாலுவராஜவாச
 றறாலோசித்துச் சம்மதித்தான். உடனே மத்திர
 தேசாதிபதி நல்ல சுபமுகூர்த்தத்தில் கன்னிரா
 தானமாசச் செய்து முடித்துக் குமாரத்திக்குச்
 சில நீதிகளைக்கூறி, தன்னிருபிடம்போய் சோந்
 தான். இப்பால் சாவித்திரியும், சத்தியவானும்
 பாலும் பழமும், உடலும் உயிருமபோல மனம்
 டொருந்தி வாழுககாலத்தில், சாவித்திரி மூன்று
 வது சாமத்தி லெழுந்து நித்தியக்கடன்களை முடி

க்துக் கொண்டு கனி காயகளைக் கொண்டுவரும் படி நாயகன் சென்றபின், மாமன் மாமியாரை நித் தினை நீக்கி அவர்கட்குச் செய்யவேண்டிய பணி விடைகள் புரிந்து தருமகதைகளைப் பேசிக்கொ ண்டி, அன்றோர் கால்களையும் கரங்களையும் மெல லெனப்பிடித்துக் கொண்டிருந்து, நாயகன் வந்த வுடன் அவன் கொண்டுவந்த காய்கனி கிழங்கு களை இருகூவருக்குமுண்பித்து, அப்பால் தன் காதலனுக்குக் களைதீரச்செய்து, அவன் உண்ட பின்பு அவனுண்ட சேஷத்தை அருவருப்பில்லா மல அமிர்தமபோல உண்டு, கண்டோர் அருந்த தி இவ்ளெனக் கூறும்படி ஒழுகி அகமகிழ்ந்திரு க்குகாளில, பகவான நாரதமுனிவா நவின்ற வாககியத்தை மனத்திலிருத்திவருந்தும இத் தையனாயகி ஒவ்வொரு நாளாகக் கணக்கிட்டு இ னனம நான்கு நாளிருக்கின்றன, தன் நாயகனுக் கு ஆயுளென்று கருதி மிகுந்த சாக்கிரதையுடன் மூன்று நாள் வரையும் அன்னபான முதலியவை நீக்கி, தேவியாரை தியானித்துக் கொண்டு, நான் காதாள் உதயத்திற்கு முன்னெழுந்து, கணவனை நோக்கித் தமிழனும் தேவருடன் காட்டிக் கு வ ருகின்றேன் தடைசொல்லாமல் அடியேனையும் உடன் கொண்டு போகவேண்டு மென்று இரகதா கேட்டுக் கொண்டனள். அது கேட்ட சத்தியவா ன் எந்தாய் தந்தையாது கட்டளை பெற்று வரு வாயாபின் வரலாமென்று சொல்ல, அங்குள்ளிம மாமன் மாமியர்களை வணங்கி, உங்கள் குமாரரோ

டி காட்டுக்குப் போய்வருகின்றேனென்று விண்ணப்பஞ் செயதனள். அவருடனும் நல்வினை வசததால் உடன்பட்டிப் புத்திரனையழைத்து, இப்பெண்ணை ஜாக்கிரதையாய் அழைத்துக்கொண்டு போய் வெகு விரைவில் வரக்கடவை யென்று ஆசாவதித்து அனுப்பினர். இவ்விருவரும் சந்தோஷத்துடன் வனத்திற்குச் செல்லுகையில் சாவித்திரியானவள் பருந்துடன் நிழல் சென்றும்போலப் பிரியாமல் தொடர்ந்து பின் பறறும் போது பற்பல கணிகளை யுடைய ஒரு விருகத்தையொன்று அதில ஏறுவதற்கு விருமபிய சத்தியவானவன் தன் பத்தினியை நோக்கி, இப்போது என்கரங்கள் காலகள் நடுங்குகின்றன; ஒய்ந்து போகின்றன; கண்கள் சுழன்று ஒளிமழுங்குகின்றன; சுவாசம் தடுமாறுகின்றனவென்று சொல்லிச்சாயந்தான், அவனுஞ் சாய்ந்த காதலனைத் தன்மடியின் மீது சிரத்தையெடுத்துப் படுக்கச் செய்து கொண்டு ஏங்கியிருக்குஞ் சமயத்தில், யமன் பதிவிரதையாகிய சாவித்திரியம்மனை நெருங்கிவர உடல் நடுங்கி மெதுவாக வந்து சத்தியவானுடைய பிராணனைக் காந்தும் இரும்பை இழுகருந் தன்மைபோல கைக்கொண்டு நடக்கக்கண்ணுற்ற சாவித்திரி தன்மடியிலிருந்த சிரசை பூமியில் வைத்து விட்டு, தன் கண்களுக்கு நேராகக் காணுகின்ற மஹாபுருஷனைத் தொடர்ந்து போனாகிய, மறவியானவன் திரும்பிப் பார்த்து நீயாமமா வென்று வினவினான்? சாவித்திரி தீர்க

தெண்டரு செய்து சுவாமி என்றாயகனுடைய
 ராணனைக் கைக்கொண்டு போகின்ற நீர் யானா
 யாவென்று கேட்க? தென்திண்சக்கோன் நகைத்
 து. புதிவிரதையின் மஹத்துவத்திற்குச் சந
 தோஷங் கொண்டு அம்மா கேளாய் நான் சங்கா
 ரத தொழில் செய்கின்றயுமன; உன்னுடைய
 திருக்கு ஆயுள் இன்று புதினைந்து நாழிகையுடன
 முடிந்துவிட்டது. இந்தச் சத்தியவான உத்தமனா
 கையாய் நானேவந்து கைக்கொண்டேன்; நான்
 தேவன். நீங்கள் இருவீரும் மக்கள் உமமுடைய
 நற்குண நற்செய்கையால் என்னைக்காணப்பெ
 றறாய், நீயேன் கால்வருந்த வருகின்றனை, இவ்வி
 டம் நிலில் நிலலென்று சொல்லினன். அந்த அம்
 மாள் நாகங்களிருவரும் உடலும், உயிரும் போலி
 ருநதோம, உடலைவிட்டு உயிரைக் கொண்டு போ
 வது நீதியன்று என்னையும் உடன் கொண்டு போ
 வது உத்தமமென்றியம்மடக் கேட்ட கூற்றுவன்
 ஆயுள்முடியாமல் உன்னை யழைத்துக்கொண்டு
 போக என்னால் இயலாது; ஆகையால் உனக்குப்
 புருடன் தவிர வேறுவாங்களை ஏதாகிலும் வே
 ணையிருந்தால் கேளாமென்று கூறினா. அம்
 மொழியைக்கேட்டு ஆண்டவனே! என்மாமனா
 மாமியாக, இருவருக்குங் கண்கள் தெரியுமாடி
 கூடாட்சிக்கொண்டுமென்று கேட்க; அப்படியே
 கெட்டுத்தேயின்று சொல்லிமறவிடத்தலும்,
 மெண்ணாமி மீண்டும் விடாது தொடர்ந்து வரு

வதை ஆந்தகனகண்டு ஏனமமா? ஒன்றியாக வருகின்றனையே? வியர்வை பெருகவருந்தி வருவானேன்? நின்றவிடென்றுகூறினன். அதற்குச் சாவித்திரியாகனில்லாவாழ்வநஷ்டமென்றும், புருடனையிழந்த பூவையின்னமென்றும், என்போலொத்தபெண்களையாவருமசெழித்துக்களிக்கவும்கான் கண்ணீர் சொரிந்து தத்தளிக்கவுஞ்செயவது உமக்கழகன மென்றும் சொல்லிப் புலம்பினள். அதற்கு யமன் இவ்வுயிர் தவிர வேண்டியவாததைக கேளென்ன, தன்மாமனருக்குப் பழைய நாடி இராசசிய சம்பிரமச செல்வங்க னெல்லாமகிடைக்குமபடிவேண்டி அப்படியே ஆகுகவென்று சொல்லி தென்திசைக்குநீள நடக்க, விடாமல்தொடர்ந்து நெடுந்தூரம் பின்தொடாவதைக்கண்டு தாயே! ஏனிப்படி வருந்து கின்றாய் ஜன்மிக்குமபோதே ஆயுள் இவ்வனவென்றுநிர்ணயித்திருக்கிறது. அவரவர்களை நன்மை தீமைக்குத்தக்கதாய் நடத்துவேன். ஆகையால் வேறுவரங்களைக் கேட்டுக் கொள்ளலாமென்று கூறினன் அமமொழிசைக்கேட்டு சாவித்திரி. எந்தந்தைசிகதைகளிற்கும்படி நுழைந்தனாத்தந்தருள வேண்டிமென்று கேட்க, அப்படியே தந்தேனென்றுகடுவன்கூறி அந்தரத்தில் மறைந்துபோயினன். அப்பால் சாவித்திரி சிந்தைகலங்கிவந்தவழி தெரியாமல் எந்தவழிமறைந்தா னென்று ஏவகிததென்திசையை நாடி தூட்டமும் நடைபமாக வினாந்து வருவதைக்கண்டு ஒருகற்புடைய

பெண்மனம் மொந்தால ஏதாமோ; எப்படிவீனே
யுமோ என்று சிந்தித்துக் கூற்றுவன் எதிரில
தோன்றி அம்மா! உனக்கு அனேக வரமும் கொ
டுததேனென்றுகூற, சாவித்திரி இன்னமும் மே
லாகிய பாக்கியங்களைக் கொடுத்தாலும் அவை எ
ன்னபலனைக் கொடுக்கும் இறைவனே! என்புந
ஷினையும் தயைசெய்து விடுபிராகில் நீர்கொடுத்
தபாக்கிய மெல்லாமயன்படுமன்னக்கு மாங்குலய
பிட்சை யருள்புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டுமென
றிரங்கினள். அச்சாவித்திரியைக் கூற்றுவன்
நோக்கித்தாயே! நீ சிறந்த உத்தமியாதலால் உன் எ
ண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாய், யானே
மெத்தவும் மகிழ்ந்தேன். உன்னுடைய நாயகன்பி
ழைக்கவும்; நீ சுகல நலன்களையும் பெற்று வாழ
வும் நான் விரமளித்தேன். நீ இருவிரும் வாழ
ககடவிரேன்று ஆரேவதித்தான். சாவித்திரியம்
மை தருமனுக்குச்சாஷ்டாகமாகத்தண்டன்சமா
பதித்துவிடைபெற்றுக்கொண்டு, முன்னிருந்த வி
டதகிற்கு வந்து புருடனுடையசிரத்தை எடுத்து
மடித்து வைத்து முகத்தைப்பார்த்துக்கொண்டி
ருக்குமபோது, நித்திரை நீவி எழுந்தவரைப
போலெழுந்து, மனைவியினுடைய முகத்தைப்பா
ர்த்து நனயாந்து நித்திரை செய்தேனே, ஏன்
எழுப்பாமல் போனாய்? பகலுயிர் எழிந்தது. தாய
தந்தையங்கள் வருந்துவார்களேமேலும் ஒருநி
வய புருஷன் என்னைக் கைக்கொண்டுபோகவும்,
ஒருத்தமப்பெண்பின் தொடர்ந்து அவன் கைத்த

னின்று மீட்டுக்கொண்டுவரவும், சொப்பனக் க
 ண்டி விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். சொல்லின
 ன். அச்சொல்லைக்கேட்ட சாவித்திரியானவள் ரா
 யகன் முகத்தை நோக்கி நீர்கண்டது கனவன்று,
 நிஜமான காரியநதானென்று கூறி இருவரும்
 வீட்டிற்கு அதிவேகமாய் வரும்போது, இவர்கள்
 வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்அன்னை
 தந்தையர்கள் மனம் கொந்து வாழத் தாங்களி
 ருக்கு மிடத்தில நிழல் சாய்வதைக் கண்டு ஐயோ
 பொழுது போயவிட்டதே, எமபுத்திரனையும் ம
 ருமகளையும் இதுவரையும் வரக்காணாமே? எங்க
 ளுக்குக் கண்டெதிரிவதை இதைன்ன வாசசரி
 ய மென்றிருக்கையில், மகனும் மருமகளும் வந்து
 சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டமிட்டு அம்முதியவர்க
 ளுக்குக் கண்டெதிரிவதைக் கண்டு சந்தோஷம்
 கொண்டமைந்தனையும் மருமகளையும் வாரி அ
 னைத்து முத்தமிட்டு, காலையில் போன நீவ
 கள் இது காலும் வாராமலிருந்த காரணமெ
 ன்ன வென்று கேட்டனர். சாவித்திரியான
 வள் ஆதியோடந்தமாய் நடந்து விருத்தாந்
 தங்களைச் சொல்லக் கேள்வியுற்று, மாமனா
 ரும், மாமியாரும், மருமகளுடைய மகத்து
 வங்களை நினைந்து ஆனந்தப்பரவசராய், அம்
 மணி ! சிந்தாமணி ! பாக்கியவதி ! நீ எங்க
 ட்கு மருமகளாய் வாய்த்த போதே இனியா
 து குறைவு எங்கட்குள்ளதென்று சொல்லி,
 வனத்தில் யாவரும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கு

நாளில், சாலுவதேசத்தை சண்டையிட்டுப்
பறித்துக் கொண்ட சத்துருவானவன் இறந்து
போனான். பட்டணத்திற்கு அரசனில்லாமையால் பழைய
மந்திரிகள யானையை அலங்கரித்துக் கொண்டு
வனத்திலிருக்குஞ் சாலுவதேசாதிபதியைக் கண்டு
வணங்கி யானையின மேலேற்றிக் கொண்டு
வந்து ராஜ பட்டாபிஷேகஞ் செய்தமையால்,
பழைய படி அசுவகி ராசசியபரிபாலனஞ் செய்து வந்தான்

விசிட்டாபுரமென்னும் பட்டணத்தில்கொளிகளென்
றொரு வேதிமன் குட்டனோயால் மிகவும் வருந்திக்கொ
ண்டிருந்தான். அவன்மனைவி அங்ஙனம் நோயால் வருந்
துங் கணவனைத் தெய்வமாகப்பாவித்து, அவனுக்குச்
செய்யவேண்டியபணிவிடைகளாவழுவின்றி நடத்திக்
கொண்டுவந்தும், கொழுநனரிட்டுரவாரத்தைகளால்
வைதுகொண்டுவருவான். இப்படிக்கொழுநனும்
மனைவியும் இல்லறமநடத்திக் கொண்டுவருகையில்,
ஒருநாள் மனைவியைநோக்கிதுபெண்ணே! இராஜமாரக்
கத்திலுள்ள கணிகை மாதொருத்தியை இன்று கண்டேன்,
கண்டது முதலமதன அமபுள்ள மார்பைப்பிளக்கின்றது.
இப்போது மாலேயும் வந்துவிட்டது. ஆகையால் என்
க்கிதுகாறுஞ் செய்துவந்த பணிவிடைகளைக் காட்டிலும்
இப்போது காமத்தால் வருந்தும் என்னை யெவ்விதத்திலாவது
அவளிடம் சேரச செய்வையேல், உனக்கு எ

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலை

ல்லாவித நன்மைகளு முண்டாகும்; அப்படி நீ
செய்யா தொழியின் என்னவியுடம் பினைவிட்டு
நீவகுமென்றான். அங்ஙனங் காமததால் வருந்
துங் கணவனுக்குத் திருபதி செய்ய வெண்ணமு
டையவளாய்த் தன்னுடையை நன் குடித்து அம
மா தினுகுக் கொடுக்கத்தக்க பணயத்தினையும
கைகொண்டு, தோளில் கொழுநனைத்தாங்கி அ
வவிராஜ மராககமாகச் சென்றான்; அவவழியி
ல களவென்பது சற்று மறிந்திராத மாண்டவய
ரென்னும மஹா இருடி களவுக் குற்றஞ் சாதத
பபட்டுக் கழுமுனையிலேற்றப் பட்டிருந்தனா. இ
வவிருளில் மனையின் தோள்மேல செல்லுந
கௌசிகனது காஸ்பட்டு வருந்த, உடனே மாண
டவ் யருக்குக் கோபமபிறநது யாரால காரணமி
ன்றி யான் அசைக்கப்பட்டேனோ, அப்படிப்பட்ட
அதமன் சூரியனை நோக்கினவுடன் நாசததைய
டையக் கடவனென்று சபித்தனர். இக்கொடுஞ்
சாபத்தைக்கேட்ட கௌசிகன் மனைவி பொறுதவ
ளாய் அங்ஙனமாயின் சூரியன் உதயமாகா தொழி
க வெனத்தானுஞ் சபித்தான். பிறகு உலகமெல
லாம இருள் சூழ்ந்து என்னும் இரவாகவேயிருந்
தன. தேவர்கள் பிரமதேவனது கட்டளையால
அத்திரிமுனியின் பத்தினியாகிய அந்ருயையை
வழிபட்டு, அவ்வம்மையைத் துதித்தனா. தேவ
ர்களால் பூஜிக்கப்பெறா அவ்வருகையை யானவா
கௌசிகன் மனையானது திருமனைக்குச் சென்றவு
டன் அக்கற்புடையாள் எதிர்கொண்டு உபசாத்

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

தோடு மழைத்து ஷேமங்களை விசாரித்துப்பிறகு தாயே! 'என்சிறகுடினுக்கு எழுந்தருளியவா நெதுவோ,' என்னுலாயினும் என் கடவுளான தலைவராலாயினும் தேவருக்கு ஆகவேண்டிய கருமமயாதோ என்று வினவினள். அப்போது அந்ருயையானவள தேவர்கள் என்னிடம் வந்து குறையிரந்தனா. உன வாய்ச்சொல்லினால் இராபபகலும அவவிராபபகலிலுண்டாம நற்கருமம் இழந்தோராய் வருந்தி முனபோலப்பகலிரவு உண்டாகவேண்டுமென்று இரக்கின்றனர். அவர்கள் வேண்டுகோளால் நின மங்கலதகிருமனைக்கு வந்தேன. ஆதலால் பகலே இல்லாதொழிந்தால எத்தொழில தான் நடக்கும். சூரியனைக்காணாவிடின் மழை பெய்யுமா? மழையின்றாகில உலகம் பிழைக்குமா? உன் வாய்ச்சொல்லினால் உலகமே டாழ்படுகின்றது. உலகமனைத்திற்கும் உண்டாயிருக்கும் பேரிடரை யொழிக்கவேண்டுமென்னுங்கருணையுனக்குண்டாகு மாயின் கற்புடையாளே! முன்போலச் சூரியோதயமாகும்படி அதுக்கிரகித் தலைச்செய்யென்றாள். பின்பு கௌசிகன் மனைவி மான்டவ்ய முனிவர் பெருஞ்சினங்கொண்டவராய்ச் சூரியனுதயமானால் நீ யிறந்தொழிவாயென்று என் தலைவரைச் சபிததனரே யான் என செயக்கடவேன் என்றாள். அதற்கு அந்ருயை ஒ புண்ணியவதி! யான் சொல்லுஞ் சொல்லுனக்கு இனிமையாயிருப்பின், என் மொழியால் நல்ல யாக்கை யுடையவனாய்ப்பிழைத்திருக்கச்

மீகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
வே. சாமிநாதையர் நூல் திரியை

செய்சின்றேன். இதில் ஐயமில்லை என்றாற்றலைப்
 பாரென்று கூறினள். பின்னர அக்கௌசிகன் ம
 னேவி அந் சூயையினது மொழியைக் கேட்டுச் சூ
 ரியனை வரப்பிரார்த்தித்தனள். உடனே கதி
 ரவன் உதயகிரியில் தோன்றினான். பின்புக்கண
 ததிற்குளே அக்கற்புடையாள் கணவன் ஆவி உ
 டமபினை விட்டது. அவனும் நிலத்து வீழ்ந்தா
 ன வீழ்கையில் அக்கற்புடையாள் தாங்கிக்கொண்
 டனள். அப்போது அந் சூயை அவளை நோக்கி ஒ
 செளபாக்கியவதி நீ வருந்த வேண்டாம் என்றா
 ற்றலைப்பா. யான் நெடுமகாலமாக என் கணவ
 ரைத்தொழுது சிறுதவமுடையவளாயிருக்கின்
 றேன். என் மனமானது எனது நாயகரோடு கல
 வி, அறிவு, ஒழுக்கம், வடிவு, அழகு, ஆற்றல், த
 வம், பெருமை செலவமுதலிய வற்றுள்ளொன்று
 லும ஒத்த வேறொருபுருடன் உள்ளானாகக்காண
 மலிருப்பது எவ்வாறு சத்தியமாயிருக்கின்றதோ,
 அப்படிப்பட்ட சத்தியத்தால இவ்வேதியனும்
 நோயிழந்து, மீண்டும் இளமை பெற்று, உயிர்
 பெற்று எழுந்து, மனைவியோடு தூறுவருடம் பி
 ழைத்திருக்கக் கடவன். என்கணவனுக்கு ஒப்பா
 ன வேறு தெய்வத்தினை நான் பாராதது எவ்வா
 று சத்தியமோ, அச்சத்தியத்தினால் இவ்வேதி
 யன் மீட்டும் பிழைத்து நோயற்றவனாய் வாழ்க!
 நான் எப்பொழுதும் என் கொழுவரைப் பூசிப்ப
 தற்கு மனம், வாக்கு, காயம் இவைகளால் வரு
 வினாறு முயல்வது எவ்வாறு சத்தியமோ, அந்த

ச்சத்தியத்தால் இவ்வேதியன்பிழைக்கக் கடவனென்று பிரமாணத்தோடும் முக்கூலங் கூறினள். பின்னர் அக்கௌசிகன் பிழைத்தெழுந்து, இளமைபெற்றவனாய் மனைவியோடுசகல போகமும் அதுபவித்துக் கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்.

ஓர் அரணியத்தில விழுது விட்டுத் தழைத்திருக்கின்ற ஆலமாக்கினையில், சேவலும் பேடையுமாகிய இரண்டு புறாக்களிருந்தன. அவ்விரண்டும்தங்கள் வாழ்க்கை முறையில் மனமொருமித்து ஒன்றை விட்டொன்று பிரியாமல் வாசம் பண்ணிக் கொண்டு வருநாளையில், ஒருநாள் ஆண்புறா இரைதேடி வெளியே போயிருக்குஞ் சமயத்தில், பெண் புறாத் தன்னாயகனைத் தேடித் தமக்கியற்கை ஒலியின்படியே கூவிக் கொண்டிருக்கையில, ஒருவேடன் விலலும் அம்பும் பிடித்து வலையை விரித்து, இரையைத் தெளித்துச், சற்றுப் புறத்தில் தழைந்த புதலில் மறைந்து, பட்சி மிருகங்களுக்கு இயமன்போல் ஒளித்திருந்தான். அப்போது அம்மரத்திலிருந்த பெண்புறாவானது கண்ணி குத்திவைத்திருக்கின்றதை உணராமல், வேடன் பழக்கிவைத்துள்ள புறாக்கள் அங்கிருக்கக் கண்டு பறந்து வந்து வீழ்ந்து வலையில் அகப்பட்டிக் கொண்டது. உடனே அந்த வேடனானவன் ஒடிவந்து பெண்புறாவைப் பிடித்துக் கூட்டில அடைத்து இன்னம் பற்கைகளை எகி

பார்த்துக்கொண்டிருக்குங் . காலையில், ஆசாயத்
தில் மேகங்தவிந்து சூரியகிரணமறைவுபடப்
பெருங்காற்றடிப்ப மின்னல் பேரிடியுடனே
பெருமழை வருஷித்தது. இந்த வேடன் தோற்பா
வைபோல் நனைந்து நடுக்கமும் குளிர்முண்டாய
உடல் சிலிர்த்து, வெள்ளென்று வெளுத்துச்,
கண்களிரண்டும் இருண்டு, காது மூக்கும அடைந
து, கருவிகரணங்களும் வலிகுறைந்து, பூமியில்
வீழ்ந்தான். அந்தச்சமயத்தில் ஆண்புற ஆலம
ரத்திற்கு வந்து தன் பெண்புறவைத்தேடி ஐ
யோ பெண்ணாயகமே! பெண்கள் சிகாமணியே!
பெண்களரசே! தெவிட்டா அமுதே! என்று பல
வாறு புலம்பி வாடி அந்தோ இந்த மழையில் எவ
கே அகப்பட்டுக்கொண்டையோ? வழி தெரியா
மல் நின்றையோ, என்னைத்தேடி வருந்துகின்றை
னையோவென்று கூக்குரலிட்டு எவ்விடத்திலுமோ
டி இலை இலையாய்த்தேடி இனி யென்னொசை யெ
வ்வாறுமோ ஏந்திழையே ! வேடன் கையிலகப்
பட்டுக்கூட்டிலடைக்கப்பட்ட விதம் அறியாமல வா
ய் விட்டலறிபேய் போலப் பறந்து திரிந்தது. இப்
படி மண்ணும் விண்ணும் இது படுகிற துன்பத்
தைக்கண்டு மற்ற பறவைகள் உள்ளங் கலங்கும்
படியாய்வருந்திச்சற்று நேரம் மூர்ச்சையாய் பி
ன்தெளிந்து நெடுமூச்செறிந்து கூறத் தொடங்
கிற்று. பெண்ணே உன்னைக்கூடியநான் முதல இந்
நான் வரையும் ஒருநிமிடமேனும் பிரிந்தறியே
னே. நீயும் என்னைவிட்டு நீங்கின தில்லையே, எ

ன்னைச்சிறந்த பொருளாக எண்ணி மேன்மை பா
 ராட்டி என் கருத்தை யதுசரித்து எனக்குபசா
 ம புரிந்து வந்ததே; உடவிரண்டும் உயிரென
 றுமாக விருந்தோமே, உன்னைப்பிரிந்த வேன்
 னாயிர் இன்னமிருக்கின்றதே, உன் மனம என்ன
 கலலோ? இருமபோ? ஆருடைய சிறையில் சிக்கி
 க்கொண்டாயோ? என்னை மறக்குங் காலம நோ
 நததோ? என்னைச்சேராமையால் இறந்து விட்டா
 யோ? பெருகாற்றில் அகப்பட்டுப்பறந்துவிட்டா
 யோ? இப்பூமியின் வாழ்க்கைதுறந்துவிட்டாயோ?
 என்று மனைவியைநினைத்துக்கொண்டிகிலேசத் து
 டன் கண்ணீர் விட்டழுதது. இந்த ஆண்புறப்புல
 ம்புஞ் சஞ்சல வசனங்களை யெல்லாமவேடனுடைய
 கூட்டில் அகப்பட்டுள்ளபெண்புறக்கேட்டு ஐயோ
 பாவம்! கமமைக் குறித்துநம கணவர் ஏனிப
 படி துயரப்படுகின்றார் நடந்து விட்டகாரியத்தி
 றகு வேறு செய்கையாதுளது? ஆங்காலமெல
 லாம அனபுடன் வாழ்ந்தோம். இது போங்காலம
 ஏதோ பொல்லாதகாலம் பிரிவினைக் காலம இதை
 க்குறித்துச் சஞ்சலப்படுவானேன் என்று மன
 வறுதி கொண்டு தன்னாயகனைக் கூவியழைத்து
 ஓ பிராணநாயகா! ஓ பிராணவல்லபா! ஓ பிராண
 சகிதா! என் வினையின் வசத்தால் இறந்தவேட
 ன் கூட்டிய வலையில் வீழ்ந்து சிக்கி இவன்கைக்
 குள்ளாய விட்டேன் ; நான் பெருந்தீவனையு
 டையவள். என்னை ஒருபொருட்டாக நினைத்து
 நீாமனம் நொந்து வாடவேண்டியதில்லை, உம்ம

டைய பேரறிவாண்மையை யெங்கே இழந்தீர், நித்தியநித்திய வஸ்து விவேகஞானத்தை மறந்து சமயம் வந்தவேளையில், மயங்கித் தாப்படலாமா? அப்படிப்படுவதினால் பயனுண்டாகுமா? போனது போக நின்ற வரைக்கும் நிலைமுறை பிறழாமலிருந்து என்றைக்கும் லயமில்லாத இன்பத்தைத்தேடும், என்னுறவைத்துறவாதக்கொள்ளும். இந்த வேடருடைய சமூக விசாரசலஸியம் எப்படிப்பட்டதோ, இவரது பசி எத்தன்மையுடையதோ, நானொரு பிராணி அகப்பட்டதை நம்பி வேறு ஆகாரம் அகப்படாமையால் வெம்பி, அபேகை கொண்டு வந்து மழை, குளிர், காற்றினால் மாய்ந்தவர்போல் ஓயந்துகிடக்கிறார், ஆதலால் இவருடைய பசிக்கும் உபயோகப்படும் படியாய் நீர்சகாயம் பண்ணும் ஐயா! இவ்வுலகத்தில்தோற்றப்படுகின்ற நாமரூபம்யாவும் நசியும் பொருளையல்லது வேறல்ல, இன்னும் பற்பல நாளிருந்தாலும் ஒருநாள் இறப்பது நிச்சயம், தூங்குவதுபோல் இறப்பு தூங்கி விழிப்பது போல் பிறப்பு, இறையறிந்தும் இந்தப்புன் பிறவியின் போகத்தினால் மயங்குவதற்குக் காரணம் யாதே? இந்த விசாரத்தை விவேக விசாரணையில் விட்டு விடும். இவ்வேடுவருக்கு உபயோகமாகும்படி ஏதேனும் உபகரியும். ஐயோ இந்த வேடர் எண்ணிய எண்ணம் சம்பூரண மாகாமலிருக்கிறது, நமது இடத்தை விரும்பி வந்த விருந்தாளிக்கு உண்டி உதவவேண்டிய கடமை நமதன்றோ?

வந்த விருந்தாஸ்திரியப் பட்டினியிருக்க நாம் பா
 ததுக் கொண்டிருப்பது பாபமன்றோ? நம்முடைய
 வீடே நிறைந்தவனது குணதேர்வுகளையே பாபா
 ட்டாமல் அவனை நாம் அதிதியாய் ஏற்று, உண்டி
 முதலியவற்றால் உபசரிக்க வேண்டுமே ஆகையா
 ல இந்த வேடராகிய அதிதியின் விடாய் தீர்த்து
 மனத்திருப்தி செய்வியும் ஐயனே ! உம்மாலே
 எனக்கும் நல்ல பதவிகூடக்கும. இனிமேல் நாம்
 ருவரும் கூடிவாழ்ந்தால் அதுபவித்த ஆசாபாச
 மேயல்லது வேறே துதனமுண்டோ? நாம் ம
 னோவாக்குக் காயங்களினால் வருஷையிலல்லாமல்
 நடந்தால் வருவது வரட்டும் போவது போகட்டி
 ம. இப்போது நீர் நன்றாயிருக்க ஆபத்தினால்
 ஒருவன் அவஸ்தையடைந்து விழுந்தால், அதை
 க்கண்டும் சுமமாயிருப்பது பாவத்திற்கிடமல்ல
 வோ? என்று பற்பல விதமாகப் புருடன் மனத்
 தைத் தேற்றிய பெண்புறாவின் பேச்சைக் கேட்
 டு, ஆண்புறவானது அறிவு தெளிந்து ஸ்திரீயின்
 மேலிருந்த ஆசாபாசத்தைத் தொலைத்து மனமும்
 காற்றினால் எழுந்திராமல் வகைமோசமாய் விழு
 ந்து கிடக்கிற வேடனண்ணை வந்து நாற்காலியிரு
 கும். இடந்தேடி வந்த நாற்காலி நீரிப்போது, அ
 டைந்திருக்கும் வருத்தத்திற்கு நான் செய்யவே
 ண்டிய உபகாரம் இன்னதென்று. இயம்புலியா
 கில் அவ்வாறு நடக்கச் சித்தமாக இருக்கிறேன் எ
 ன்று மொழிந்தது. அனைக்கேட்ட வேடனானவ
 ன் து புறச்சேவலே! நாரிந்தவேளை யிழைத்தெ

மூந்திருக்கும்படி எனக்குண்டாயிருக்கும் குளி
 ரைப் போக்கி விடுவாயாகில், இதற்கு மேலாகிய
 உதவியில்லை யென்று வேடன் வேண்டிக்கொண்
 டான். அந்நேரமே, அந்தப் புறாவானது அகிக
 வேகமாய்ப் பறந்து முறிந்து உலர்ந்து கிடக்கிற
 சிறியவிறகுகளை மூக்கினுற் கொள்க்கொண்டு வ
 ந்து சோத்துக் காட்டுத்தீ மூட்டித் தன்னு
 டைய இறகை விரித்து வீசிக் காற்றினால்
 எரியச் செய்து வேடனுக்கு சூடுறைக்கப் பண்
 ணியபோது, வேடன் புரண்டெழுந்து முன்னு
 ம் பின்னும் திக்காய்ந்து, குளிரும்போய், ராம்
 புலர்ந்து, திமிர்வாங்கிக், கையைக் காலை நீட்டி
 யசைத்து, கெட்டைவிட்டு, கோடுவாய்விட்டு,
 மெள்ளவெழுந்து, அதிகப்பசியினால் வருங்கி
 வாடுகிற வேடனுடைய பசினோயை யறிந்து,
 இந்த ஆண்புறாவானது ஒ அரணியவாசி உம
 க்கு மிகுதியும் இளைப்பும களைப்புமாயிருக்கிற
 தாகத் தோன்றுகிறது. நான் இந்தப் பட்சியு
 டம்பு எடுத்ததற்கு உன்பசியாறச் செய்வதே
 எனக்கும் போதுமான பிரயோசனமாகக் கா
 ணப்படுகிறது. அது பற்றி நீர் பசியினால் வரு
 த்தப்பட வேண்டா. நாளிந்த நெருப்பிலே வி
 ழ்ந்து இறக்கிறேன் என்னை யெடுத்துப் புசித்
 து உமத்பசியை தீர்த்துக் கொள்ளுமென்று
 சொல்லி ஆகாயத்திலேழுந்து படபடவென்
 று இறகை உதறித் கட்டவுளே! உன்னுணையால்
 நல்வினைத் தீவினைப் பயனை அதுபவிப்பதற்கு

எடுத்த இந்தத் தேகமானது பசித்துவந்த அ
 தியாகிய வேடருக்கு இரையாகக் கடவதெ
 ன்று மூன்றுமுறை கூவிச் சிறையொடுக்கிக்
 கொண்டு நெருப்பில் வீழ்ந்து இறந்தது. அ
 தைப் பார்த்திருந்த வேடன் அதிசயப்பட்டு
 அந்தப்புறவை வெந்தபின் னெடுத்துச் சாப்
 பிட்டுத் தண்ணீர் குடித்துப் பசிதணிந்து அக
 வ குளிர்த்து முகமலர்ந்து, தருமத்தை நினைந்
 து இத்தத் தரணியில் பிற்த ஆத்மாக்களில்
 பேரறிவுடைய, இந்தப்புறவானது மெத்த அ
 ருமையானது நான் இதுவரையிலும் இப்படி
 ப்பட்ட செநதுவைப் பார்த்ததுமில்லை கேட்
 டதுமில்லை ஐயோ! இதனது பேடை என்கை
 யிலகப் பட்டிருக்கப் பிரபஞ்ச வாழ்க்கைப் ப
 டிப்புலம் பித்தவித்து அந்தத் துக்கத்தை
 யுடனே மறந்து, நமது கொடுமையையும் பாரா
 ட்டாமற், நமது உயிரையும் புரந்து, நம்மு
 டைய குளிரையும் போக்கித், தன்னுயிரை அ
 ணுமாத்திரமும் மதியாமல் மாய்த்துத் தன்னு
 டலையும் நமது பசிக்கு உதவிபாக்கியது. இத்
 தனை உபசாரம் பண்ணிய ஒரு பட்டிக்கிருந்த
 நல்லறிவு நமக்கில்லாமற் போனதென்ன?
 நாம் மன வுணர்ச்சியுள்ள மானிடப்பிறவியல்
 லேமோ? பாழான பசி நிமித்தம் இதைப்பு
 சித்து விட்டோம். என்னைப்போல பாப செ
 னை மில்லை. யென்று பரிதவித்து அற்பவயி
 ரை வளர்ப்ப தற்காகவா, புல ஆத்மாக்களை வ

தைப்பது அப்படி உயிர்வதை செய்து ; உண்
 டும், சுகித்தும், களித்தும், என்ன பலனைப்
 பெற்றோம். இந்தக்கொணைத்தொழில் புரிந்து
 குடும்பத்துடன் கூடி மகிழ்ந்த நமது தந்தை
 தாய் பந்து பாட்டன் முதலிய பேர்களுள்
 கே? யாவரும் மடிந்து தானே போனார்கள்.
 இருந்தவர் ஒருவருமில்லையே? என்று மனதி
 ளகி வாடி இந்த ஆண் புருவைப்போல் நமக்
 கு அதி தீவிரப்பக்குவங்கிட்டிமா? ஏதேது
 இன்னமென்ன தீவினைக்காளா யிருக்கின்றோ
 மோ தெரியாதென்று கூட்டிலிருக்கின்ற பெ
 ண்புருவைக்கையில் எடுத்துக்கொண்டு, உன்
 புருஷனுக்கு ஒப்பாகிய புண்ணியவான் மண்
 னுலகத்திற் கண்டது மில்லை. கேட்டது மில்
 லை. அப்புருஷனை நினைக்குந்தோறும் என் மன
 ம் கலங்கு கின்றது அப்படிப்பட்ட உத்தமனு
 க்கு நான் துரோகியாய் விட்டேன் ; ஆவி
 யோ கரைகின்றது ; பரிதவித்தலைகின்றது; ஆ
 கையால் அக்கணவனுடன் கூடிப்பிரியாமல்
 வாழ்ந்த உன்னைத்தியாற் சுட்டு என் பாழான
 அங்கத்திற்கு இரையர்க் கொட்டேன். உனக்
 கிஷ்டமான விடத்திற்குப்போய் விடென்று
 விட்டு விட்டான். அத்த வேடன் கையினின்
 றும் விடுபட்ட பெண் புரு வானது வானத்
 தில் உயரப்பறந்து, வேட்டனைக்கிட்டி ஐயா! எ
 ன்களை ஒரு பொருளாய்நினைத்து நாங்களிரு
 க்கும் விடுதேடிவந்து நலிந்து, மெலிந்து, நாவு

க்குருசிதேடிய நீர் அதிதியாய் விட்டார். இல்ல
 றத்தை இச்சித்த பேர்கள் பரதேசிகளுக்கும்
 அன்னம் படைத்துப் பிராணத்தத்தம் கேட்டி
 னும். கொடுத்தப்பசியகற்றிப் பரிவுடனண
 ப்பவேண்டிய கடமையினால் வேதாசம வி
 தியின் படிக்கு என்புருஷன் உம்முடைய பசி
 க்கு உணவாயினார். இப்போது-நீரென்னை விடு
 த்து எங்கேயாகிலும் போய் இன்பத்தைய
 டைந்து வாழென்றிசைத்தீர்; நான் என்னுய
 கனுக்குப் பாதியாளாகையால் உயிர் போய் உ
 டவீருப்பதினாலும் பாதிபோய்ப் பாதியாளிரு
 ப்பதினாலும் பயனென்ன? என்னுயக்கன் அதி
 தியாகிய உமக்கு ஆத்மதிருப்தி பண்ணிவைத்
 தார் நானும் ஒத்து நடந்தால் மாத்திரம் அவ
 ருதவிய ஆகாரப்பலன் பயன்படும். நான் அவ
 ரிஷ்டம் போலக் கலந்து நடவாவிட்டால் எ
 னக்குநல்லகதி கிடையாது. ஆதலால் பெரு
 ந்தகையாரே! நீர் பட்சிக்க வாசைப்பட்டுப்
 பிடித்த என்னை இச்சைதீரப் புசிக்கக்கடவீர்.
 என்கணவனுடன் நானும் போய்ச் சேருகிறே
 னென்று உயர வெழும் பித்தலை சீழாக வீழந்
 து தன்னுயகன்றித்த கெருப்பிலே தானும் பி
 திண்ணை விட்டது. உடனே அப்புறாக்களிரண்
 மும் திவ்விய தேகம் பெற்றுச் சுவர்க்கலோகம்
 சேர்ந்தன. இதுமுதலியவைபலங்களைக் கண்ட
 வேடனானவன் மதிமருண்டு மண்மேற்புரண்
 டி ஐயையே! இவ்வாறு செய்த உத்தமருக

கு. துரோகியானேனே? கொலைப்பாதகனானே
 னே? பதிதனானே? என்று மூர்ச்சையுடைய
 யப் பின்தெளிந்து பிறவுயிர் களைத்தின்றிருக்கி
 ற விந்தவுடல புனிதம் பெறுதா? நான் பரவி
 யானபேர்திலும நல்ல உயிர்களால உபசரிக்க
 கப்படடு அப்பிராணிகளையே உணவாகக்கொ
 ண்டு என்னுடலானது கதியெழும் விருக்கப
 போமா? இனிமேலெந்தத் தேகம் இருந்தெ
 ன்ன? இறந்தென்ன? விடுவாசல பெண்டு
 பிள்ளைகள் யாருக்குயர் உதவி என்று ஞான
 ம பிறந்து இப்போதே உயிர் தப்புவுடை நல
 மென்று களங்கரகிதமாகிய நபோத மிரண்
 டையும் ஞானோபதேசகுருவாகக் கொண்டுவி
 சகாட்டுத தீயில் வீழ்ந்து உடலை மாய்த்தான்.

விசிடாபுரமென்னும் புட்டணத்திலு தென்கி
 கன எனறொரு வேதியன் வேதாபிபிரகரு செ
 யது சனமராக கோபதேசத்துத யுடைய லெண்
 டி வசிஷ்டா ஆச்சிரமத்திறஞ்சென்று நெடுநா
 ள பாடிகேட்டுவருகையில், ஒரு நாளவெய்யிலினு
 ல மிகவும் இளைத்து ஓர் மரத்தடியில் நிற்க, அந்த
 விருகத்தின் மீதிருந்த ஒரு கொக்கானது எச்ச
 மிடுதலும், அது இவர தலையில் பட்டவுடன
 கோபம் பிறந்து கண்களை விழித்து மேல்நோக்க
 வே அதக்கொக்கானது வெந்து சரம்பலாய வி
 ட்டது. இந்த வேதியன் தன்னித்தானே நன்கும
 திதுதுக்கொண்டு நமக்கு மேலாகிய தவசசிரேஷ

டாமூவுலகிலுமில்லை. மென்று செருக்கடைந்து, அந்தணர் அக்கிராரத்துப் புதுபுது ஒரு வீட டுனிடத்துப் போய்ப்பாவதி பிச்சுநாதேஷியெ னதிரக்க, அதைக்கேட்ட ஒருத்தமி அசமய ததில் தன புருடனுக்குகால கரங்கனையழுததீ லருடிகொண்டிருந்து தன நாயகன் நெதிரை போன பிறகு இந்த வேதியனுக்கு அன்ன மெ நித்து வந்தான். அதைக்கண்ட பிராமணன் கோ பாகு கொண்டு காண் பிச்சுநாடு வந்து கேட்டு எதற்குக் காழிகையாய விட்டது. இது வரையி ல உண்டு இல்லை யென்று சொல்லாமல் என்னை கருக்கவைத்தனையல்லவா? அதுதிகுக்கு உபசா ரம் புரிவதைக் காட்டி லும புருடனுக்குப் பத ந் செலுத்துவது பெரிதாவென்று கண்களைப் புரட்டிப்பாராக, இந்த உத்தமி நகைத்துக் கொ க்கென்று என்னைப் பார்க்கின்றனையோ பிராம ணா! நீயடியாதவன் உனக்குத் தருமத்தின்வ ழித்தெரியாது இன்னம் புகழ்வப்படவேண்டியி ருக்கிறது. என்னுடையனுடைய பணியிடைகளில் நானிருக்கும்போது சுவேச்சரன் வந்தாலும எனக்கு நிமித்தமில்லை. ஆகையால் நீகோபாகு கொள்ளுவது அழகல்லவென்று சொல்லவேபி ராமணன் திரிகுதிட்டு நம்மட்டுத் தெரிந்த கொக்கின் செய்தியை இவ்விடத்தில் இருந்து சொன்ன இந்தப்பாகிய சாஸி விரகதீலையாயி ருக்கின்றனென்று மூன்று தரமவலம்வந்துபா தங்களில் வீழ்ந்து தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டு சென்றான்”

சம்பூர்ணம்.

